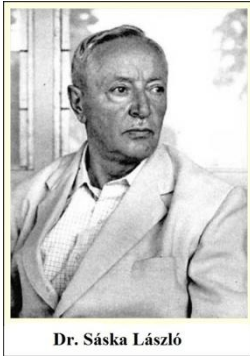

Az előadás elhangzott 2015. szeptember 5-én, Borson, a XXI. Partiumi Honismereti Konferencián. Megjelent a Partium, a Partiumi és Bánsági Műemlékvédő és Emlékhely Társaság honismereti lapja, Nagyvárad, XIX. évfolyam, 2016. évi 1. szám, 17-20. oldalán.

Szendró Dénes

125 ÉVE SZÜLETETT NAGYENYED DIÁKJA, ISASZEG ORVOSA, AFRIKA GYÓGYÍTÓJA: DR. SÁSKA LÁSZLÓ

Dr. Sáska László

Dr. Sáska László 1890. szeptember 26-án, Erdélyben, a Marosparti Nagyenyeden született kilenc gyermekes, szegény sorsú család fiainak egyikeként. Édesapja, a látástól vakulásig szorgalmasan dolgozó asztalosmester id. Sáska László, és édesanyja, a gyermekeit nevelő Schuler Róza, már korán felismerték Laci fiuk átlagon felüli tehetségét, s helyben a nagy hírű református Bethlen Gábor Kollégiumba írtatták be tanulónak. A kollégium elődjét még a névadó fejedelem 1622-ben Gyulafehérváron hozta létre, melyet I. Apafy Mihály fejedelem 1662-ben Nagyenyedre költöztetett.

Ehhez az iskolához kapcsolódik tanárként vagy diákként hazánk tudósainak jelentős része. Itt tanított Apáczai Csere János az első magyar enciklopédia, Pápai Páriz Ferenc az első magyar orvosi, Benkő Ferenc az első magyar ásványtani könyv szerzője, és íjf. Zeyk Miklós az első erdélyi ornitológus. Itt tanult Benkő József a növénytan első tudományos művelője és Erdély első leírója, Bod Péter a Magyar Athenas szerzője, Bolyai Farkas a geometria professzora, Kőrösi Csoma Sándor a tibeti-angol szótár és nyelvtan megalkotója és Sipos Pál az első eredeti magyar matematikai értekezés szerzője. Itt tanított Áprily Lajos költő, s itt tanult és tanított Vita Zsigmond irodalomtörténész is. Itt ismerkedett meg az irodalommal többek között Kemény Zsigmond, Berde Mária, Makkai Sándor, Sipos Domokos, Szentimrei Jenő és Sütő András író. De itt tanult Erdély Széchenyije, gróf Mikó Imre is.

Nagyenyed a Bethlen Kollégiummal 1905-ben

Sáska Lászlóra tanárai közül dr. Szilády Zoltán zoológus volt a legnagyobb hatással, akit példaképének tartott, s aki felkeltette tudományos érdeklődését a természet iránt. A nyári szünetekben diákként meglátogatta a Gyilkos-tó környékét, a Párengi-hegység kietlen sziklavilágát, feltérképezte az erdélyi Runki-szoros barlangjait, bejárta Dalmácia sziklás karsztvidékét és Bosznia plitvicei tavainak vízeséseit, s önzetlenül gyarapította szeretett alma matere természetrajzi gyűjteményét. A kollégium utolsó évében a család szűkös anyagi helyzete miatt nem tudott tandíjat fizetni, ezért tanulmányait megszakítva Nagyponoron aljegyzőként vállalt munkát, s érettségi vizsgáját is csak 1910-ben a munkahelyéhez közeli Torockón tette le. Még ugyanez év őszén a fizetéséből összekuporgatott pénzen kezdte meg orvosi tanulmányait a kolozsvári egyetemen, de ennek befejezésére az I. Világháború kitörése miatt már nem kerülhetett sor.

Kolozsvári Magyar Királyi
Ferenc József Tudományegyetem

Sáska László szanitécként történő négy éves frontszolgálatát a 12. hegyi tüzérezrednél teljesítette, amely a nagyszebeni XII. hadtesthez tartozott. A hegyi tüzérség feladata az volt, hogy a harcoló csapatok megsegítésére a legnehezebb terepi viszonyok között is

Hegyi tüzér sapkajelvény

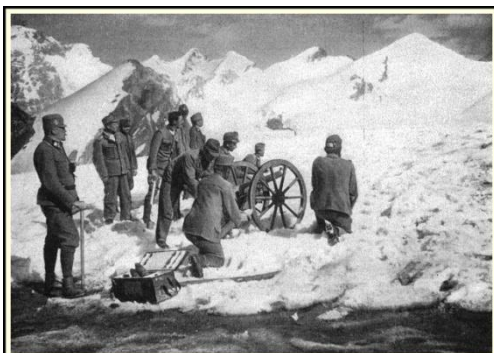
tűztámogatást adjon. Emiatt a hegyi lövegek (ágyúk) nagy része szétszedhető volt, és kb. egy mázsás súlyú részenként málházták lóra vagy öszvérre azokat. A hegyi tarackok nagyobb űrmértékük miatt nehezebbek voltak, ezeket nem lehetett málházni, hanem részekre bontva, fogatolva vontatták azokat. Mindkét esetben nagy gondot jelentett a lőszerrel együtt történő mozgatásuk, embertelen körülményeket okozott a meredek lejtő és emelkedő, a hó, a hideg és a lavinaveszély egyaránt. Minden hegyi tüzérezred öt ágyús és két tarackos üteggel rendelkezett, egy-egy üteghöz pedig 111 katona, 106 ló és 6 ágyú vagy tarack tartozott. A 7 cm-es átmérőjű hegyi ágyú 4,8 kg súlyú lövedékkel és 4 km-es lőtávolsággal, a 8 cm-es átmérőjű hegyi ágyú 6,68 kg súlyú lövedékkel és 6 km-es lőtávolsággal rendelkezett. A 10 cm-es

Hegyi tüzér ágyú légvédelemben

átmérőjű hegyi tarack 4,8 kg súlyú lövedékkel és 6 km-es lőtávolsággal, a 10,4 cm-es átmérőjű hegyi tarack pedig 12,15 kg súlyú lövedékkel és 6 km-es lőtávolsággal bírt. Háború esetén a hegyi ágyús ütegeket a hegyi dandárokhoz osztották be egyenként vagy kettesével, a hegyi tarackos ütegeket pedig a hadosztálytüzérségekhez rendelték. Előfordultak olyan esetek is, hogy egy hegyi tüzér ezred ütegei más-más fronton harcoltak. Az I. világháború során bevetették őket a Kárpátokban, az Alpokban, Szerbiában, Boszniában, Albániában, Romániában és Olaszországban egyaránt.

Sáska László levelezéséből biztosan tudjuk, hogy ő az üteggel az I. világháború során Boszniában Tulza környékén a szerbek ellen, Stájerországban (a mai Szlovéniában) pedig Cilli (a mai Celje) tájékán az olaszok ellen is harcolt. Ennek során sebesülést is szenvedett a lábán, amely utolsó afrikai éveiben okozott keserűséget számára. A háborúban nem csak a sebesülteket és a betegeket gyógyította, de kiváló ismereteket szerzett a fegyverek használatában is, amelyeket a későbbi vadásztevékenységénél jól hasznosított. Vitésége elismerésül tüzérfőhadnagyi rangig jutott, s megkapta a Károly Csapatkereszt, a Sebesültek Érme, majd a Magyar Háborús Emlékérme kitüntetések is.

Hegyi tüzérek a havasokban

Leszerelését követően az orvosi diplomáját a Budapesti Tudományegyetemen szerezte meg 1920 novemberében. Az általános orvosi képesítése mellé a fogszakorvosit is megkapta. Egy évig Gödöllőn volt gyakorló orvos, majd Isaszegen 1921 karácsonyától helyettes községi

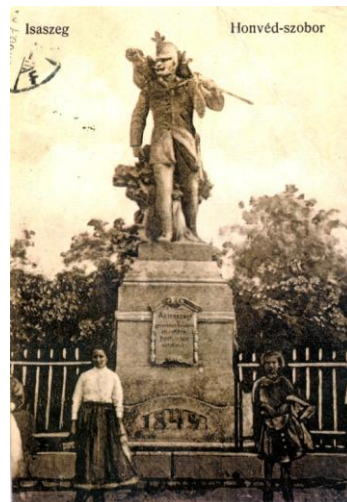
Budapesti Királyi Magyar Tudományegyetem

orvosként, a következő év májusától pedig községi orvosként dolgozott. 1922-ben iskolaorvosi és középiskolai egészségügy tanári képesítést szerzett, két év múlva tisztiorvosi minősítést kapott, s mint az isaszegi körzet kezelőorvosa a menhely gyermekeit is ellátta. 1921 decemberétől tizenegy évig a Magyar Királyi Államvasutaknál is alkalmazták, s pályatorvosként gyógyította az isaszegi vasutasokat is. 1927-ben vezető és tanácsadó orvosnak nevezték ki a 138. számú anya- és csecsemővédő intézetben.

Dr. Sáska László egyébként a harmadik önálló községi orvos volt Isaszegen, előtte 1899-től dr. Polgár Károly, 1919-től pedig dr. Schulhof János látta el ezt a szolgálatot.

Néhány isaszegi nevezetesség, amelyek Sáska doktor idejében láthatóak voltak:

Dr. Sáska László Isaszegen nem csak a betegeket gyógyította, de a társadalmi élet egyik kimagasló személyisége is volt. Nagy zenebarátként 1922-ben megszervezte az Isaszegi Daloskört, melynek egyesületté alakulását kimondó közgyűlésére 1924. november 30-án került sor az állami iskola termében. Elfogadták a Magyar Dalosszövetség központi alapszabályát, majd megválasztották a tisztikart. Ennek elnöke dr. Sáska László, ügyvezető alelnöke Sztach János tisztviselő, titkára pedig Szeghő Andor tanító lett.

Az eseményt megörökítő fényképen az első sorban balról jobbra a következő ismert személyek ülnek: Ripka Ferencné, Ripka Ferenc, Szeghő Andor tanító, Veizskopf Iván községi jegyző majd főjegyző, dr. Sáska László elnök, Sztach János alelnök.

Az 1871-ben Isaszegen született és a községet egész életében támogató Ripka Ferenc mérnökként – a

ranglétrát végigjárva – a Ganz Vasöntő és Gépgyár Rt. ügyvezetője, majd a Gázművek vezérigazgatója lett. Bethlen István pártjának, az 1924-ben szervezett Egységes Községi Polgári Pártnak a vezetőjeként 1924 augusztusától Budapest kormánybiztosa majd 1925-től 1932-ig főpolgármestere volt.

A Levente Mozgalom az 1921. évi LIII. törvénycikkben szabályozott módon jött létre. Elrendelték, hogy minden olyan 12 és 21 év közötti magyar fiú, aki már nem jár iskolába, köteles heti gyakorisággal testnevelési foglalkozáson részt venni, amely egyben a katonai előképzést is szolgálta. Az Isaszegi Levente Egyesületet az 1925. augusztus 27-én megtartott közgyűlésén hozták létre. Megválasztott tisztikarában dr. Sáska Lászlót ismét megtaláljuk. Elnök: Szabó Károly nyugalmazott vezérkari ezredes, ügyvezető: Kovács József községi főjegyző, jegyző: Veizskopf Gyula községi jegyző, testnevelés vezető: Süle Dénes állami iskolai igazgató, pénztáros: Dr. Sáska László községi orvos, ellenőr: Strizs József esperes plébános, könyvtáros: Mihajlovits Henrik tanító.

A két világháború közötti idő egyik legjelentősebb társadalmi szervezete a Magyar Országos Véderő Egyesület, a MOVE volt, amely 1918-ban az I. világháborúban részt vett tisztek bajtársi szövetségeként jött létre. Célja az ellenség által elfoglalt szándékozott területek védelme, majd a trianoni békefeltételek miatt 35 ezer főre csökkentett haderő támogatása volt. Isaszegen a MOVE szervezet 1927-ben alakult meg, de ennek jegyzőkönyve nem maradt fenn. Főjegyzői jelentésekből azonban annyit biztosan tudunk, hogy ennek első elnöke is dr. Sáska László volt.

Bár Sáska László orvosi, társadalmi és politikai karrierje felfelé ívelt, magánélete megbicsaklott. Szerelmes lett lánya gimnáziumi osztálytársába, az isaszegi Mojzsis Máriába, aki miatt feleségétől is elvált. 1931-ben egy Olaszországban rendezett, rákbetegségekkel foglalkozó kongresszuson hallott először Kelet-Afrika tragikus egészségügyi problémáiról és orvoshiányáról, amely kutatásainak folytatása céljából is kapóra jött neki. 1932-ben már hivatalos levélben jelentkezett gyógyító munkára a berlini etióp konzulátuson, majd 43 évesen feleségül vette a 21 éves Mojzsis Máriát, és 1933 elején az Afrikába történő kivándorlás mellett döntött.

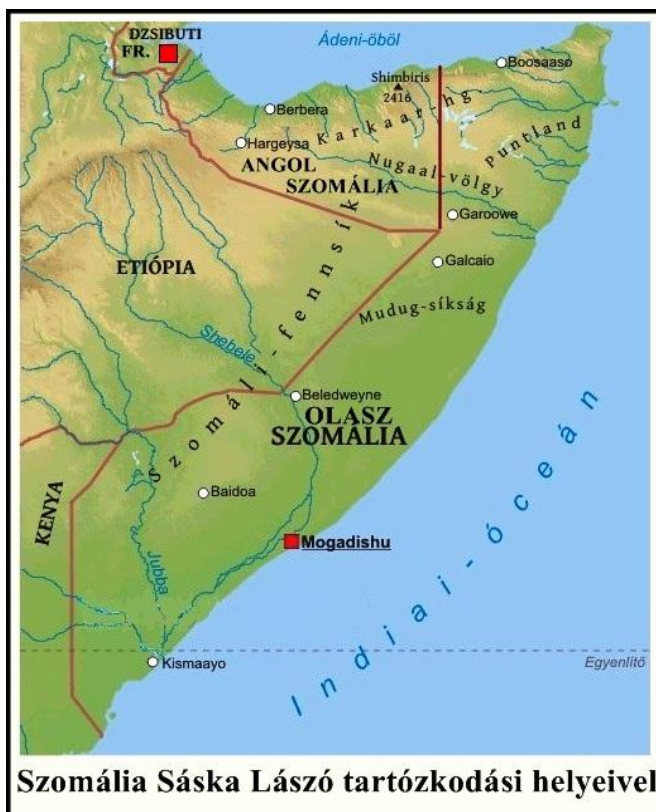

akkori Olasz-Szomália fővárosában, Mogadishuban kötöttek ki.

Az első világháború után a győztes hatalmak a vesztes Németországtól afrikai gyarmatait is elvették. Így Tanganyika és Namíbia angol fennhatóság, Togo és Kamerun pedig francia fennhatóság alá került. Afrikában csak egyetlen ország, Etiópia tudta még függetlenségét másfél évtizedig megőrizni.

Sáska László és ifjú felesége, Mojzsis Mária, a bizonytalan ismeretlenbe indult el, amikor a szicíliai Cataniában felszálltak a Majella nevű olasz gőzhajó fedélzetére, s hatezer kilométerrel messzebb, az

A francia, angol és olasz gyarmatokra osztott, koldusszegény Szomália területének többségét kitevő 1800-2000 méter magas földjeinek füves részein csak tevék és juhok tenyésztése folyt, valamint a fákból nyert mirha és tömjén exportálása jelentett egy kis bevételt.

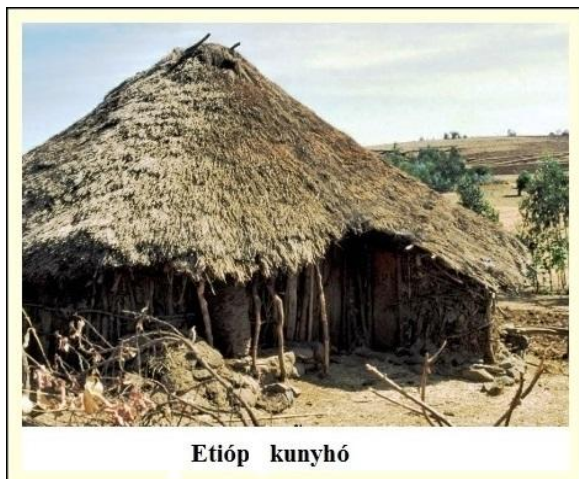

Sáska doktor több kirándulást is tett az ország belsejébe azért, hogy megismerje a nomád törzsek életmódját. A kellemetlen éghajlat és a kietlen homoksivatag miatt azonban néhány hónap elteltével továbbutaztak.

A Sáska-házaspár Francia-Szomália kikötőjét, Dzsibutit érintve a független Etiópia fővárosában, Addisz-Abeában szállt meg.

Etiópia a világ egyik legszegényebb országa volt és maradt. Területének nagy része 2500 méter körüli magasságban helyezkedik el. Egyes részein kávé, búza, árpa, hüvelyes- és olajnövények termelése, valamint juh, tevé és szarvasmarha tenyésztése folyik. Sáska doktor több hetes álláskeresőt követően az ország déli tartományának, Szidámónak központjában, Yirga Alemben, Hailé Szelasszié császár vejének, rasz Deszta Damptunak, Szidamo, Dzsam-Dzsam és Boran királyának az udvari orvosa lett. Állásának hatalmas tekintélyét jelezte, hogy útjainak során rendszerint 20–25 fős katonai kíséretet kapott.

Sáska doktor 1934-ben egy több mint 4000 kilométeres expedíciót szervezett, melynek során bebarangolta az

Etióp-magasföld ösrengeteget, a Dél-Etiópiai nagy tavak vidékét, s áthatolt a mocsarak trópusi lázzal fertőzött vidékein is. 1935-ben a Margaréta-tó (mai nevén Abaya-tó) környékének papyrusz mocsaraiban és akácia erdőiben vadászott, majd folyóvölgyekben végzett zoológiai gyűjtéseket.

A kutatóutak során ismerte meg és mérte fel az ország egészségügyi állapotát. Megdöbbentette, hogy gyakran egy egész falut pusztított ki a malária, máshol pedig az álomkór tizedelte meg a lakosságot. Sok helyen a fertőzött víz okozott vérhas járványt, míg a fővárosban a leprások embertelen körülmények között koldulásból tengették életüket.

Annak ellenére, hogy a négymillió lakosú terület egyetlen szakképzett doktora volt, a tartományban kimagasló szervezőmunkát indított el az egészségügyi ellátás kialakítása terén.

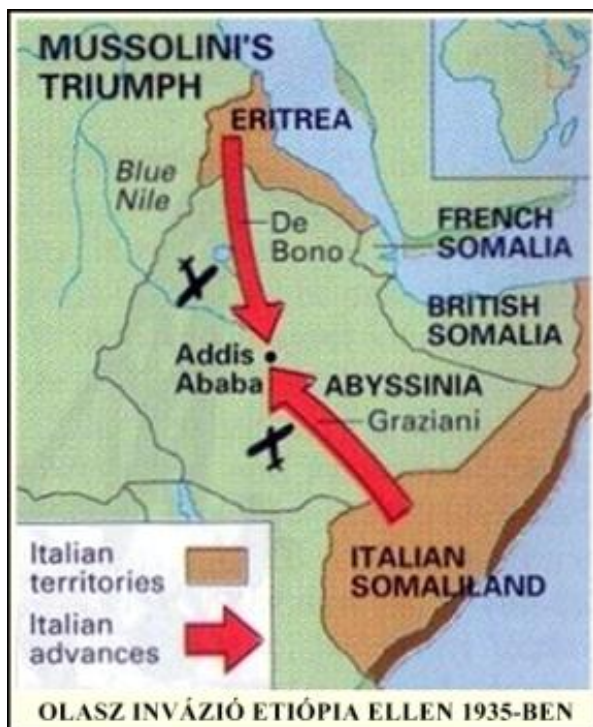

Sáska Lászlóné, Mojszis Mária az általa hímzett etióp hadilobogóval

A Dél-Abesszíniai hadsereg orvosi szolgálatának megszervezését egy belga kiképzőtiszt, Rogue Cambier támogatásával végezte el.

Felesége a szidamói katonaság hadilobogóját készítette el és ajándékozta rasz Desztának, amelyet ma a római Hadtörténeti Múzeumban őriznek.

Botanikai és zoológiai gyűjtéseinek nagy részét Belgiumba és Svédországba küldte, mivel a magyar múzeumok akkoriban nem tartottak igényt azokra.

Etiópia 1935. október 2-án kezdődött olasz lerohanása idején Sáska László és felesége Addisz-Abebába menekült, mert a harcban álló, fosztogató, s a háború miatt fehérgyűlölvé lett abesszinok között már nem érezték biztonságban magukat. Fegyvereiken és fényképezőgépeiken kívül szinte valamennyi értéküket hátrahagyták. Azonban Hailé Szelasszié császár külföldre menekülése után ott sem voltak biztonságban, mivel a felkelők és a fővárost megszálló olasz katonák közötti összetűzéseket nehezen lehetett elkerülni.

Sáska László ránk maradt újságcikkeiben megdöbbentő képet festett az olasz megszállók vérengzéseiről és a polgári lakosságot is sújtó kegyetlenkedéseiről. 1937-ben az olaszok szemet vetettek a doktor rendelőjére, mert irodákat akartak a házában berendezni, s két hét alatt elűzték őket nemcsak Addisz-Abebából, hanem az országból is.

1937 júliusában Sáska László és neje a francia fennhatóság alatt lévő Dzsibutiból hajóval indult Dar es Salaamba, az angolok által megszállt Tanganyika fővárosába.

Tanganyika, amelyet a Zanzibar-szigettel együtt Tanzániának neveznek, rendkívül szegény ország volt. Főként 1000-1300 méter magasságban fekvő földjei vannak, melyek füves részein szarvasmarha-tenyésztés, a Viktória-tótól délre pedig gyémántbányászat folyt.

Mivel Sáska doktornak a praktizálásához Budapestről kellett beszereznie igazolásokat, Dar es Salaamban várták ki, amíg 1938 januárjában bejegyezték őt orvosként az országban. Rövid ideig a Dél-Tanganyikai magassíkon, Iringában vezette 16 szobás klinikáját, majd 1939 májusában a kedvezőbb éghajlatú Arushában telepedett le. Házuk a 4566 méter magas Meru-vulkán tővében állt, kertjüket pedig a színes madárvilág, és Kelet-Afrika egyik leggazdagabb rózsagyűjteménye tette híressé.

Sáska László munka közben

Kiváló magyar, román, német, angol, olasz és szuahéli nyelvtudása, valamint az amhara és a galla nyelv értése sokat segített neki nemcsak az ott élő őslakók és európaiak gyógykezelésében, de kaput nyitott számára a tudományos világ felé is. A bennszülötteknek (maszajok-nak, kikujuk-nak, csaggák-nak) ingyenes szolgáltatást biztosított. Megélhetését a fizető európaiak, elsősorban a vadászok díjai fedezték.

Sáska László Tanganyikában

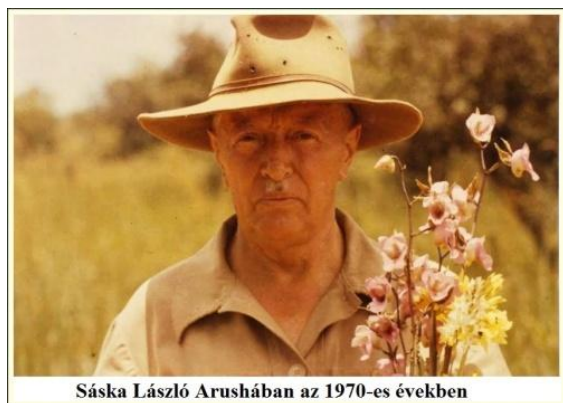
gyűjtött Kenyában, Ugandában és a Kongó-medencében is.

Sáska László levelező viszonyban állt többek között Albert Schweitzerrel, akit a gaboni Lambaranéban létesített kórházában meg is látogatott. Ernest Hemingway-el, akivel még Iringában ismerkedett meg, szintén tartós kapcsolatot ápolt. Az író feleségét, később a fiát és a menyét is gyógykezelte.

**Sáska Lászlóné Mojzsis Mária
egy lelőtt oroszlánnal**

Cikkei az állatvilágról a *Magyar Vadászujság*-ban, *A Földgömb*-ben és a *Természettudományi Közöny*-ben jelentek meg. *Életem Afrika* című könyvét még 1938-ban kezdte írni Dar es Salaamban, s 1969-ben került Xantus János szerkesztésében nyomdába Bukarestben. 1971-ben a Vadászati Világkiállítás természetvédelmi fesztiválján *Afrikai reggel* című filmjével vett részt. Sugár András 1975-ben készített vele interjút a Magyar Televízió megbízásából.

Sáska László Arushában az 1970-es években

Áldozatos munkája, Arusha vidékének orvosi ellátása, és a helyi kormányzó feleségének sikeres operációja hálójaként a második világháború idején sem internálták őket, mint ahogy azt az Angliával ellenséges országok többi polgárával megtették, csupán rádiójukat és vadászfegyvereiket kellett beszoigáltatniuk. Később is Arushából kiindulva folytatta természettudományos gyűjtő- és kutatómunkáját. Felderítette a Kilimandzsáró, a Meru-vulkán, a Manyara-tó és a Ngorongoro-kráter környékét, de vadászott és

Sáska László mintegy négyezer méter hosszú filmfelvétele és csaknem hétezer diaképe, trófeáinak gyűjteménye tekintélyes értéket jelentett. Már Abesszíniából is küldött a Nemzeti Múzeumnak lepkéket és bogarakat, Tanganyikából pedig a Magyar Természettudományi Múzeum rovar- és lepkegyűjteményét valamint trófeáit gazdagította. Ma az utóbbi emléstárában emberi koponyákat és állati trófeákat őriznek a neve alatt. Kollekciónjából természetesen a nagyenyedi kollégiumnak is juttatott.

Sáska László orvosként elsősorban a maláriát és a rákot kutatta. Eredményeit tanulmányokban, s az 1939-ben megjelentetett *A maláriától a rákig* című, Rákoscsabán kiadott könyvében hozta nyilvánosságra. Érdemeit elismerve az Angol Rákkutató Intézet a levelező tagjává választotta, a Semmelweis Orvostudományi Egyetem küldöttsége pedig nyolcvanadik életéve alkalmából jubileumi arany díszoklevelet adott át neki 1970. december 13-án Arushában.

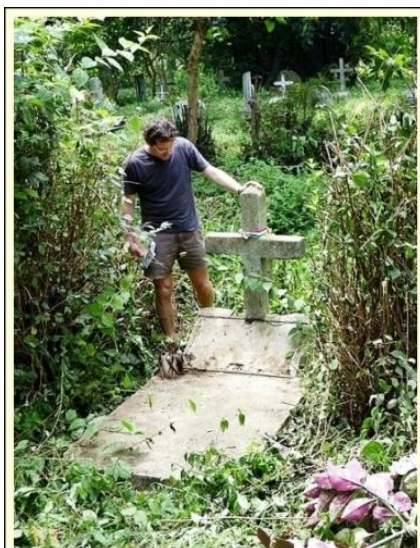
1972-ben, a Román Orvostudományi Akadémia vendége volt Bukarestben, amely szintén tagjai közé választotta. Ennek alkalmából szülőföldjére, Erdélybe is ellátogathatott, s néhány órát szülővárosában, Nagyenyeden is eltölthetett.

Sáska Lászlóné, Mojszis Mária az 1980-as években

A hosszú évek kitartó, szorgalmas munkája és második feleségének szüntelen gondoskodása Afrika egyik legnépszerűbb orvosává tette dr. Sáska Lászlót. Nyolcvanöt évesen még dolgozott. Erős szervezete jól viselte Afrika éghajlatát, soha nem betegedett meg, de a világháborús sebesülést szenvedett fájós lába miatt később már nem tudott kijárni a betegekhez. Nyugdíja nem volt, hűséges felesége ünnepi alkalmakra készített virágcsokrainak eladásával egészítették ki keresetüket. Betegeinek gyógyításából és gyűjteményeinek értékesítéséből soha nem gazdagodott meg. Ha pénze volt, akkor azt mindig a rákkutatásra költötte.

88 évesen, 1978. november 8-án hunyt el. Sírja Arusha temetőjében, a Meru-vulkán lábánál található.

Sáska László sírja Arushában

A Meru-vulkán

A Magyar Tudományos Afrika Expedíció 1988. június 7-én koszorúzta meg nyughelyét. Hagyatékának egy részét akkor felesége az érdi Magyar Földrajzi Múzeumnak adományozta.

1997-ben 60 perces dokumentumfilm készült munkásságáról *Életem Afrika – Dr. Sáska László nyomdokain* címmel. Kiadatlan munkáiból 2001-ben Györfy Dénes egy kötetre valót állított össze, *Nagyenyedtől az Egyenlítőig* (Tinivár, Kolozsvár) címmel. 2009-ben Pusztai Gabriella történész muzeológus *Arusha magyar orvosa, Dr. Sáska László* címmel százegy felkutatott dokumentumra való hivatkozással dolgozta fel életét tanulmányában (Jász–Nagykun–Szolnok Megyei Múzeumok Évkönyve, Szolnok, XVIII. kötet 228–240. oldal).

Dr. Sáska László neve megörökítésre került szeretett alma máterének, a nagyenyedi református Bethlen Gábor Kollégiumnak a dicsőségtábláján, s mellszobrot állítottak neki 2005-ben Érden a Magyar Földrajzi Múzeum előtt.

Dicsőségtáblák a Bethlen Gábor Kollégium falán

Sáska László szobra Érden

2011-től márványtáblán örzi kedves orvosának emlékét Isaszeg lakossága is a Falumúzeumának homlokzatán. Felavatásának ünnepségén Szatmáry Zoltán, az Isaszegi Múzeumbarátok Körének elnöke idézett dr. Sáska László azon leveleiből, amelyeket édesapjához, id. Szathmáry Zoltán templomépítő gondnokhoz és múzeumalapítóhoz írt, s amelyekben hazafiasságáról és Isaszeg iránti hűségéről tett bizonyosságot:

Sáska László emléktáblája Isaszegen

„Mondanom sem kell, hogy mindig nagy örömet okoz, ha levél érkezik Isaszegről, arról a helyről, ahol életem egy tekintélyes részét kemény munkában eltöltöttem. Az emlékek mindig sólyomszárnyakon repülnek, mégis elfáradnak, mire odaérnek, ahol az emlékek kútforrása csobog.

Kedves emlékezés, hogy még mindig gondolnak reám ... bár az akkori időből sokan-sokan az égi távlatokból, Csaba királyfi csillagseregéből figyelik a mi földi munkásságunkat.

Az idő telik, ... lassan én is oda kerülök Csaba királyfi seregébe! Pedig az új Magyarország feltámadásáért még szívesen villantanám az ágyúmat, mint akkor régen a 12. hegyi tüzérezredben Tuzlában (Boszniában). Még egyszer szeretném parancsban kiabálni, hogy HURRÁ! Még egyszer, és ha kell, utoljára!

Éljenek békében, csendben, ... gondoljanak nagy Magyarország születésére! Magukkal vagyok lélekben és gondolatban. ... A jövő nyugtalan, de a magyarnak az ezereztendő élet joga megengedi, hogy a jövőre is gondoljunk.

A Magyarok Istene éltesse mindannyitokat! Sok meleg szeretettel üdvözlök mindenkit, meleg kézszorítással a régi isaszegi községi orvos, professzor, dr. Sáska László.”

Őrizzük és ápoljuk dr. Sáska László és felesége, Mojzsis Mária emlékét kegyelettel!